

Joh.4:5-26, 2:a sönd.eft.trettond. 2:a årg 130120

Jesus är trött efter vandringen, och när han skicka iväg lärjungarna till byn för att köpa mat, så slår han sig ner vid brunnen. Det är mitt på dagen, solen står rätt upp och kanske har det blivit riktigt varmt. Troligen är det inga andra ute, vatten hämtar man när det är svalare, på morgonen eller på kvällen.

Men så dyker hon upp, den ensamma kvinnan med sin vattenkruka. Varför hon kommer nu, det kan finnas många förklaringar. Men genom historien har hon alltid fått vara den som inte går tillsammans med de andra kvinnorna. Lite utanför, lite eljest, lite utstött, vi vet egentligen inte... Men fem män det har hon haft, det erkänner hon. Och den hon nu har, det är inte hennes man.

En del menar att det skulle syfta på Samariens fem folkgrupper och deras fem gudar. Och att de nu skulle ha börjat vända sig till Jahve, judarnas gud. Ja, den man hon nu hade var inte hennes...

Men låt oss stanna vid tanken att hon är den som livet farit fram lite illa med. Att hon kanske blivit et offer för omständigheter. Att hon vandrat ut och in i förhållanden, vandrat mellan männen...

Och nu går hon till brunnen, ensam, kanske för att de andra kvinnorna inte vill ha med henne. Kanske är hon trött på kommentarerna, kanske är hon trött på blickar och glåpord. Jantelagen är inte bara ett Nordiskt påfund.

Men så på avstånd så ser hon en man sitta på brunnskanten. Kanske funderar hon på att vända, men hon behöver ju sitt vatten. Och kanske ser hon när hon närmar sig, att mannen vid brunnen inte är Samarier, utan jude. Tankarna mal, men som sagt hon behöver sitt vatten.

Kanske går han bara därifrån när han närmar sig, kanske kan hon bara ignorera honom, låtsas som om han inte fanns.

Men inget av det händer, istället ber mannen vid brunnen att hon ska ge honom något att dricka. Och enligt de lärde sker redan här det förunderliga och otänkbara. Bara det att en okänd man tilltalar en okänd kvinna. Han ber henne om vatten, hur skulle det gå till? Skulle dom på köpet dricka ur samma krus? Han, jude – hon samarier. Fel kön, fel folk, fel religion.

Berättelsen skulle kanske kunna sluta här, men det gör den inte. De båda möts och de för ett samtal med varandra. Det är inget alldagligt samtal, och det är inget ytligt samtal. Han tar henne på allvar. Han möter henne som en jämbördig, som en som är värdig. Trots det hon är, trots det hon inte är... Fem män har du haft, och den du nu har är inte din man.

Och samtalet handlar om vem hon är. Det handlar om vem Jesus är. Det handlar om tro, om Gudsdyrkan och inte minst, om längtan. Det börjar i törsten, den reella, den verkliga. Solen står högt på himlen och det är varmt. Men de är snart inne på en annan slags törst, ett annat slags vatten. Det vatten man inte hämtade ur brunnen de

satt vid. "Den som dricker ur det vatten som jag ger", säger Jesus, "blir en källa i honom, med ett flöde som ger evigt liv"

Jesus vare sig anklagar eller förlåter henne för det liv hon lever. Men han erbjuder henne någonting annat istället. En tro, sig själv, han erbjuder något som liksom verkar kroka i hennes längtan. "Herre, ge mig det vattnet" säger hon till honom. Nånting som han säger, nånting som han är, verkar gå rätt in i henne, och där möta det som hon söker, som hon längtar... En livets källa, säger temat om det vattnet, En livets källa.

Det är en underbar berättelse, Jesus och kvinnan vid Sykars brunn. Det är alltid underbart att höra om människor som liksom hittar hem. Om människor som liksom börjar förstå eller ana något som varit som en fördold hemlighet. Men ändå något som vill berätta något för en, -vem man är, vad det är att vara människa, något viktigt om livet, om hemvisten, om Gud och om tron.

Ja, handlar det inte innerst inne, om när vår längtan, vår törst, möter något som vi anar kan börja svara på den...

Visst hade det varit underbart om också vi hade fått sitta vid brunnskanten och fått samtala med Jesus. Men, ändå detta, att nån gång få uppleva känslan, tilltalet av att det finns någonting utanför mig själv som vill mig något, som vill möta mig och min längtan. Om det så bara är för bråkdelen av den sekund så är det stort bara det. Att nån gång liksom få uppleva, -jag mötte något, -jag drack av källan!

Det gör ju inte att törsten försvinner, att längtan skulle avta eller klinga av. Snarare känner jag att den ökar, i alla fall för mig. Att vara människa är att längta och att törsta, det verkar liksom ingå. Det är som det ängeln utan ansikte viskade till Tomas Tranströmer, Du bli aldrig färdig och det är som det skall... Du blir aldrig färdig och det är som det skall...

Men att ha börjat upptäcka något av trons stora mysterium, det är ju gudskelov, inte samma sak som att bli av med sin längtan. Ett liv utan att längta? Nej det tror jag inte finns. Men att tro, det är att veta, att ana vart man ska sträcka sig med den. Att veta, liksom vem den tillhör.

Och även om Jesus inte är svaret på alla våra frågor, för det tror jag kanske inte att han kan vara. Det finns så mycket svårt som liksom är höljt dunklet. Så tror jag ändå att han kan vara det som vår innersta längtan kan få sträcka sig emot. Att han kan få vara en riktning för det som våra liv törstar efter.

Nej jag vet ju egentligen inte hur din längtan ser ut, eller vad ditt liv törstar efter. Men jag anar, att innerst inne är vi ganska lika vi människor. Det handlar om existensen, om livet och om kärleken, om meningen, ensamheten och utsattheten. Nej, visst blir vi aldrig färdiga vi människor, och kanske är det som det ska.

Men mitt i allt detta så svarar evangeliet, -du är inte ensam. Det är ju oerhört stort, vilken källa att ana och upptäcka! Kanske samma känsla som den samariska kvinnan lämnade brunnen med. -Du är inte ensam.